

РЕШЕНИЕ

№ 5178

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. Иванова
Виктория Недева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Виктория Недева Въззивно гражданско дело
№ 20231100504068 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Софийска вода“ АД срещу решение № 20066673/11.11.2022 г. по гр. д. № 49930/2019 г. на Софийски районен съд, 123-ти състав, с което са отхвърлени като неоснователни предявените от „Софийска вода“ АД срещу И. Д. М. искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за следните суми: 2740,89 лева – стойност на доставена потребена вода през периода от 07.03.2008 г. до 01.09.2016 г., отчетена на договорна сметка № *****, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата, и 1249,23 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 07.04.2008 г. до 01.09.2016 г., за които суми в производството по ч. гр. д. № 65591/2016 г. по описа на Софийски районен съд, 39 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение, като се поддържа, че същото е постановено в протИ.речие с материалния закон, в нарушение на процесуалните правила и е необосновано. Поддържа се, че в хода на първоинстанционното производство по делото е установено, че ответникът е потребител на ВиК услуги, тъй като е собственик на имота, за който е открита партидата. В тази насока сочи, че представената по делото справка от Служба по вписванията - София е годно доказателство за установяване на

собственост върху имота. Оправя се искане към въззивния съд за отмяна на обжалваното решение и уважаване на предявените искове. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се заявява възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноси за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна И. Д. М., чрез адв. Р.Д., взема становище за неоснователност на въззивната жалба. Претендира разноси и прави възражение за прекомерност на претендираното от въззивника възнаграждение.

Въззивната жалба е редовна и процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, в които следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ВКС, ОСГТК.

Софийски градски съд, след като взе предвид изложените в жалбата доводи за неправилност на постановеното решение, намира следното:

За да отхвърли предявените по реда на чл. 422 ГПК установителни искове, първоинстанционният съд е приел, че по делото не са ангажирани доказателства, установяващи твърдяното от ищеца и оспорено от ответника наличие на съществувало облигационно отношение, по силата на което ответникът да е имал качеството потребител на ВиК услуги, а дружеството-ищец да е доставяло такива на ответника през процесния период. Приел е, че чрез представената по делото справка от службата по вписванията не се установява право ответникът да е титуляр на правото на собственост.

Така формираните изводи не се възприемат от въззивния съд по следните съображения:

Съгласно чл. 193 от Закона за водите (ЗВ), обществените отношения, свързани с услугите за ВиК, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ), при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, ВиК услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно-битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии (населените места и селищните образувания), както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т. 2, б. „а“ от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието „потребители на ВиК услуги“, това са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез

концесия, на водоснабдени имоти. Получаването на тези услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на ВиК системи и от съответния регулаторен орган, които общи условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централен ежедневник - чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ответникът е имал качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ДР на ЗРВКУ и чл. 3, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 4/14.09.2004 г. през исковия период, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот (право на собственост) през този период.

От представената по делото справка за лицето И. Д. М., ЕГН *****, от Служба по вписванията – София за периода 01.01.1992 г. – 19.08.2019 г. относно вписванията, отбелязванията и заличаванията по персоналната му партида се установява, че на 11.05.2008 г. И. Д. М. и А.П. М.а са придобили по силата на договор за продажба на недвижим имот процесния апартамент № 29, находящ се в гр. София, ж.к. ***** като липсват последващи вписвания в регистъра за прехвърляне на правото на собственост или учредяване на право на ползване в полза на друго лице.

Имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията (ПВ) писмените справки се състоят в издаване удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл. 45 ПВ удостоверенията се отнасят: а) за определени лица; б) за определени недвижими имоти; в) за определено време. Според чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка за периода от 01.01.1992 г. до 19.08.2019 г., която не е оспорена от ответника, е годна да установи притежанието на вещно право от него и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество. Отразените в справката факти не са оспорени от ответника, доколкото е налице единствено оспорване наличието на облигационно отношение, но не и на вписаните в справката данни. Страната не е направила конкретни оспорвания и не е представила доказателства за оборване на отразените в същата обстоятелства, като съдът намира представената справка за достатъчно доказателство за принадлежността на правото на собственост. Следователно, по делото е установено обстоятелството, че ответникът за процесния период е бил собственик на електроснабдения имот, съответно същият има качеството на потребител на ВиК услуги

С оглед на данните от представената справка от Служба по вписванията – София, съдът намира, че ответникът е собственик на 1/2 ид. ч. от процесния недвижим имот. Макар ответникът и другото лице, посочено в справката като собственик на имота, да са с едно и също фамилно име и различни бащини имена, не може да се приеме че имотът е придобит в режим на съпругеска имуществена общност, предвид липсата на такива твърдения и на данни в тази насока. Поради това следва да се приеме, че ответникът е носител на 1/2 ид. ч. от правото на собственост върху процесното жилище, доколкото от представената справка не се установява друго съотношение между притежаваните от съсобствениците идеални части. При предявен от кредитора срещу един от съсобствениците облигационен иск за задължение за консумативни разноски, свързани с ползването на съсобствения имот, какъвто е настоящият случай, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗС, съгласно която всеки от съсобствениците отговаря за задължението към кредитора съразмерно с дела си в собствеността. Освен това по делото не се установява облигационното отношение да е възникнало само с ответника като единствен ползващ имота съсобственик, предвид липсата на представено по делото писмено споразумение между доставчика и потребителите съгласно изискванията на чл. 56, ал. 4 от ОУ, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-064 от 17.07.2006 г., респективно чл. 59, ал. 3 от ОУ, одобрени от КЕВР с решение № ОУ-2 от 13.07.2016 г.

Събрани са в първоинстанционното производство и доказателства относно доставката на ВиК услуги в процесния имот. Видно от приетото като неоспорено от страните заключение на комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, стойността им за партида с клиентски № 1002020191, договорна сметка № *****, за периода от 07.03.2008 г. до 01.09.2016 г. възлиза на сумата от 2913,86 лева, представляваща цена на 1830,237 куб. м. вода. Поради това неоснователни се явяват възраженията на ответника, че процесните количества вода за битови нужди не са действително доставени.

Предвид гореизложеното, задължението за заплащане на стойността на водоснабдителни услуги за процесния апартамент за периода от 07.03.2008 г. до 01.09.2016 г. на основание чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 32 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползвателите на водоснабдителните и канализационните системи, следва да бъде заплатено от ответника наполовина, съобразно притежаваната от него идеална част от правото на собственост върху този имот, като се приспаднат установените от вещото лице частични плащания, които са правени през процесния период в общ размер на 519,69 лева.

По възражението за давност, релевирано в срока за отговор на исковата молба:

Потребителите на водоснабдителни услуги заплащат цената им на месечни вноски. Задължението на потребителите за заплащане месечно на цената на използваните водоснабдителни услуги представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111 б. „в“ ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време (месец) еднородни задължения, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени в общите условия интервали от време. В този смисъл са

задължителните указания, дадени с ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК. За приложението на специалната погасителна давност не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Следователно и вземанията на „Софийска вода“ АД към потребителите се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок, който започва да тече от деня, в който всяко едно месечно вземане е станало изискуемо – чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Както беше посочено, това вземане е срочно, като плащането на месечните суми се извършва след изтичане на 30-дневен срок от издаването на фактурата за съответния месец (съгласно действащите през периода общи условия на ВиК дружеството). С оглед на това и предвид датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, от който момент се счита, че е предявена исковата молба по чл. 422, ал. 1 ГПК, с подаването на която давностният срок е прекъснат - 17.11.2016 г., то в случая задължението за главница за периода от 07.04.2008 г. до 16.11.2016 г. се явява погасено по давност. Съобразно притежаваната от него 1/2 ид. ч. от имота, ответникът дължи цена за незаплатените от него водоснабдителни услуги за периода от 17.11.2013 г. до 01.09.2016 г., която възлиза на сумата в размер на 291,59 лева.

Следователно, решението на СРС в частта, с която искът за главница е отхвърлен до сумата в размер на 291,59 лева и за периода 17.11.2013 г. до 01.09.2016 г., следва да се отмени и искът да бъде уважен за тази сума, представляваща дължимата от И. Д. М. стойност на водоснабдителни услуги за периода от 17.11.2013 г. до 01.09.2016 г., клиентски № 1002020191, договорна сметка № *****, ведно със законната лихва, считано от 17.11.2016 г. (датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до погасяването.

В частта, с която искът за главница е отхвърлен за разликата над 291,59 лева до пълния предявен размер от 2740,89 лева и за периода от 07.03.2008 г. до 16.11.2016 г., първоинстанционното решение следва да се потвърди.

Предвид извода за наличие на главен дълг, частично основателна се явява и претенцията за лихва. Вземането на ищеца за получаване на цената за потребената водоснабдителна услуга е срочно, като ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 03.12.2013 г. (30 дни след издаване на фактура № 0046448596/02.11.2013 г., сумата по която е изискуема, считано от 02.12.2013 г.) до 01.09.2016 г. Законната лихва върху дължимата от ответника сума, определена по реда на чл. 162 ГПК, възлиза на 81,46 лева

Следователно, решението на първоинстанционния съд в частта, с която искът за лихва е отхвърлен до сумата в размер на 81,46 лева и за периода от 03.12.2016 г. до 01.09.2016 г. следва да се отмени, като искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. 86 ЗЗД следва да се уважи за тази сума. В частта, с която искът за лихва е отхвърлен за разликата над **тази сума** до пълния предявен размер, първоинстанционното решение следва да се потвърди.

По разностите:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска,

предявен по реда на чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разносните, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разносните както в исковото, така и в заповедното производство.

При този изход на спора в полза на въззивника-ищец следва да бъдат присъдени разноси, както следва: сумата в общ размер на 33,62 лева – разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното и въззивното производство съобразно уважената част от исковите.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на ищеца следва да се присъдят и сторените от ответника разноси за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция. Доколкото претендираното адвокатско възнаграждение, заплатено от въззиваемия съгласно договор за правна защита и съдействие от 30.03.2023 г. е под минималния размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възражението на въззивника за прекомерност на адвокатския хонорар се явява неоснователно. Следователно в полза на въззиваемия-ответник следва да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 362,60 лева съобразно отхвърлената част от исковите.

С оглед на изхода на спора, първоинстанционното решение следва да бъде отменено и в частта, с която са присъдени разноси в полза на ответника за разликата над сумата в размер на 271,95 лева до сумата от 300 лева за адвокатско възнаграждение в заповедното производство, както и над сумата в размер на 271,95 лева до сумата от 300 лева – адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство.

Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разносните в заповедното производство, доколкото принудително им събиране се извършва въз основа на издаден след влизане в сила на решението по установителния иск изпълнителен лист по чл. 404, т. 1 ГПК от съда в исковото производство. Ето защо на въззивника – ищец следва да се присъдят и поисканите разноси за заповедното производство съразмерно на уважената част на исковите по чл. 422 ГПК, които са в размер на 12,13 лева – 7,46 лева за държавна такса и 4,67 лева юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

Воден от горното, Софийски градски съд, ГО, II-Б въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20066673/11.11.2022 г. по гр. д. № 49930/2019 г. на Софийски районен съд, 123-ти състав, в частта, с която са отхвърлени исковите с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 32 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползвателите на водоснабдителните и канализационните системи, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявени от „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, срещу И. Д. М., ЕГН *****, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, както следва: сумата в

размер на 291,59 лева, представляваща стойността на водоснабдителни услуги за периода от 17.11.2013 г. до 01.09.2016 г., клиентски № 1002020191, договорна сметка № *****, ведно със законната лихва, считано от 17.11.2016 г. (датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до погасяването; сумата в размер на 81,46 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 03.12.2013 г. до 01.09.2016 г., както и в частта, с която в полза на ответника И. Д. М., ЕГН *****, са присъдени разноси за адвокатско възнаграждение в заповедното производство над сумата в размер на 271,95 лева до сумата от 300 лева, както и разноси за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство над сумата в размер на 271,95 лева до сумата от 300 лева, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, срещу И. Д. М., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 32 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползвателите на водоснабдителните и канализационните системи, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И. Д. М. дължи на „Софийска вода“ АД сумите, както следва: сумата в размер на **291,59 лева**, представляваща стойността на водоснабдителни услуги за периода от 17.11.2013 г. до 01.09.2016 г., за клиентски № 1002020191, договорна сметка № *****, ведно със законната лихва, считано от 17.11.2016 г. (датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до погасяването; сумата в размер на **81,46 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 03.12.2013 г. до 01.09.2016 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20066673/11.11.2022 г. по гр. д. № 49930/2019 г. на Софийски районен съд, 123-ти състав, в частта, с която са отхвърлени исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 1, ал. 2 ЗРВКУ, вр. чл. 32 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползвателите на водоснабдителните и канализационните системи, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявени от „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, срещу И. Д. М., ЕГН *****, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, както следва: главница за разликата над 291,59 лева до пълния предявен размер от 2740,89 лв. и за периода от 07.03.2008 г. до 16.11.2016 г.; мораторна лихва за разликата над 81,46 лева до пълния предявен размер от 1249,23 лева и за периода от 07.04.2008 г. до 02.12.2013 г., както и в частта, с която в полза на ответника И. Д. М. са присъдени разноси за адвокатско възнаграждение в заповедното производство до сумата от **271,95 лева** и разноси за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство до сумата от **271,95 лева**.

ОСЪЖДА И. Д. М., ЕГН *****, да заплати на „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, сумата в размер на **33,62 лева** – разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение пред първата и въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, да заплати на И. Д. М., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на **362,60 лева** – разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА И. Д. М., ЕГН *****, да заплати на „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **12,13 лева** - разноси за заповедното производство.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____